

Evaluering af Forsvarsforliget – og konsekvenser.

SITUATION

Det dominerende mål for vort militære forsvar er –og vil fortsat være– de internationale opgaver, altså rollen som instrument for en aktiv udenrigs –og sikkerhedspolitik.

En konkretisering af dette mål er for Hærens vedkommende udtrykt i målsætningen om at kunne præstere en kontinuerlig opretholdelse af en udsendt indsatsstyrke på 2000 mand. For Søværnet og Flyvevåbnet er målsætningen ikke tilsvarende konkretiseret. Hæren yder langt det største og mest synlige bidrag

PROBLEM

Som den største bidragsyder tegner Hæren sig oså som værnet med de mest åbenbare problemer, nemlig: Hvervning – udrustning – økonomi. Søværn og Flyvevåbnet er primært karakteriseret ved begrænset evne eller kapacitet ift de internationale opgaver.

Hærens problemer med hvervning og fastholdelse af personel udspringer af samfundsmæssige konjunkturer (arbejdskraft) og frekvensen af udstationeringer (misforhold behov og kapacitet).

Løsning af disse problemer for Hæren kræver økonomi til optimal udrustning og forbedring af personelvilkår.

ØKONOMI og PRIORITERING

I forligssammenhæng er den politisk-økonomiske udfordring at skabe ansvarlig balance imellem mål og midler, og den proces ender altid med et økonomisk deficit og derfor: et lille Forsvar og et endnu mindre budget.

I dansk forsvarspolitik har der været tradition for en prioritering, hvor målene fredes og midlerne begrænses. Men den metode er ikke længere holdbar ift de internationale opgavers realisme og kamppræg. Det ansvar, der er forbundet med udsendelsen af vore styrker, betyder, at prioritering i dag må rettes imod målene og disse helt tilpasses midlerne(kapaciteten).

PRIORITERING AF MÅL.

Den tidligere prioritering af midlerne kunne ske efter salamimetoden, hvor der blev skåret (deficit fordelt) på tværs over en bred front, og i bunden af systemet.

Men når der nu skal prioriteres på mål, skal der fokuseres på specifikke opgaver i toppen af systemet og eliminering af konkrete kapaciteter. Den optimale efterlevelse af dette princip vil være prioritering på værniveau, og her foreligger åbenbare muligheder ift Flyvevåbnet, hvis indsats i de internationale opgaver har været begrænset til udstationering af 2-4 kampfly i kun begrænsede tidsrum – den del af vor samlede internationale indsats som mest tvivlsomt har kunnet ”gøre en forskel” ud over en politisk-psykologisk eller symbolsk effekt.

KONKLUSION og ANBEFALING.

Flyvevåbnets opgaver og kapacitet ift transport-redningstjeneste-farvandsovervågning o.l. skal opretholdes, men en eliminering af kampflykapaciteten åbner et perspektiv:

En erstatning af kampflykapaciteten med forstærkningsaftaler i regie af NATO (og EU) vil tilvejebringe et aneligt økonomisk råderum for andre kapaciteter, og det vil harmonere med udviklingskoncepter i NATO (og EU) om rolledeling.

Meget at vinde, intet at tabe.

Nøgleordene er:

Prioritering for at sikre ansvarlig overensstemmelse mellem mål og midler.

Ansvarlighed ift udsendelsen af styrkerne indebærer kompromisløshed omkring midler (i bunden af systemet).

Prioritering af mål (i toppen af systemet) sker optimalt ved en værnsprioritering, in casu erstatning af Flyvevåbnets kampkapacitet med rolledelingsaftaler i NATO (og EU).